

DESASTRE NATURAL, CAOS OFICIAL

JESSE JACKSON

Pastor baptista i excandidat demòcrata a la presidència dels Estats Units

El *Katrina* va castigar com només ho sap fer la fúria de la natura. Però el patiment que ha seguit a la tempesta hauria de despertar la fúria americana. La natura va fer tan mal com va poder, però el cost humà ha estat magnificat de manera extraordinària per una falta de lideratge més greu del que seria acceptable.

Vaig ser a Nova Orleans el dijous 1 de setembre a la nit amb **Cleo Fields**, senador per l'estat de Louisiana. **Fields** havia organitzat un servei privat d'autobusos que anessin entrant a Nova Orleans per intentar a la desesperada rescatar el màxim nombre de gent. Vam portar els autobusos a Xavier University per recollir-hi uns 450 estudiants desplaçats. Quan hi vam arribar, un cercle humà de famílies desesperades els va envoltar. Durant tota la setmana havien esperat que arribés l'ajuda. Sense menjar ni aigua. Resaven perquè els autobusos fossin per a ells. En vam recollir tants com ens va ser possible. Però ens vam veure obligats a deixar-ne més dels que la consciència pot resistir.

El *Katrina* va ser un malson de tempesta, però va anar a castigar un país que pateix l'abandonament com un altre gran malson. Igual que quan les tempestes assolen Haití o Indonèsia, el *Katrina* va fer saltar pels aires la tapadora de la pobresa d'Amèrica. Es va advertir els residents que abandonessin Nova Orleans i les regions del litoral a mesura que el *Katrina* s'anava acostant. Però molts dels pobres --fonamentalment la població negra urbana de Nova Orleans, i la població blanca i negra rural de Mississipí i d'altres estats-- no tenien cotxe. Era final de mes, i els diners escassejaven. Molts no podien pagar ni la gasolina, ni trens i autobusos. Alguns estaven massa malalts per viatjar. A Nova Orleans, els rics tendien a instal·lar-se a les zones altes, i els pobres, a les baixes. Els rics es van poder escapar, i els pobres, els vells, els malalts, els vulnerables es van quedar enrere.

Molta gent va anar on els van dir: al Superdome o al Centre de Convencions. I allà es van trobar amb el caos més absolut. El menjar i l'aigua s'havien esgotat. L'atenció mèdica era inadequada. Els lavabos no funcionaven. I, encara pitjor, no hi havia ni Exèrcit ni policia que mantingués l'ordre. L'huracà *Katrina* va causar una debacle, però els líders van fallar en el rescat i en el desplegament de mitjans per poder salvar vides.

Mentre la tempesta assotava, el president **Bush** volava a una cita prèviament concertada --on va pronunciar un discurs sobre les receptes mèdiques i un altre en què va defensar la guerra de l'Iraq--. El secretari d'Estat va continuar amb el seu pla de vacances fins al dijous, disfrutant de l'Open dels Estats Units.

A l'últim minut, el *Katrina* es va desviar i no va tocar Nova Orleans de ple tal com es temia. Però, tot i així, els dies no van resistir i, com molts es temien, la ciutat es va inundar. La debilitat dels dies no era cap secret. Una de les tres màximes prioritats de l'Agència de Gestió d'Emergències era precisament un huracà abatent-se sobre Nova Orleans. Però els plans per reforçar els dies --reconstruir el delta natural i les barreres de corall que van protegir la ciutat durant dècades-- s'han retardat a causa d'uns pressupostos inadequats. La Casa Blanca ha continuat retallant en infraestructures. El Congrés republicà ha pressupostat més del que demanava **Bush**, però menys del que es necessitava.

¿On eren els diners? La primera prioritat de **Bush** ha estat rebaixar els impostos, i això beneficia els rics, no els pobres que van patir l'embat de la tempesta. La segona prioritat ha estat l'Iraq, la guerra que els homes del president van prometre que s'autofinançaria. De moment ha costat 200.000 milions de dòlars, però **Bush** no ha volgut arriscar i apujar els impostos per pagar la guerra. El que ha fet ha estat deixar de gastar en programes per als desatesos i en infraestructures bàsiques del país imaginant-se que ningú se n'adonaria.

Les tropes de la Guàrdia Nacional no van arribar fins al dijous. Mentrestant, l'anarquia s'instal·lava a Nova Orleans, on els desesperats s'havien d'enfrontar, a

sobre, als violents. ¿Però on eren els soldats? Una tercera part de la Guàrdia Nacional de Louisiana i Mississipí es troba mobilitzada a l'Iraq. Són efectius que sovint surten de cossos de bombers i policia, esgotant la Guàrdia local i les forces d'emergència locals. Hi ha suficients membres de la Guàrdia en altres estats per compensar la diferència, però traslladar-los costa temps --i a més desconeixen el terreny--. Després del *Katrina*, el temps era essencial.

Aquesta és una catàstrofe natural que ens ha deixat exposats. Ha revelat heroismes, generositat, bandidatge, incompetència. El *Katrina* ha mostrat que Nova Orleans és una ciutat de poques brillantors i de gent pobra i abandonada. Ha deixat exposada una societat on els més vulnerables queden abandonats i es veuen obligats a buscar-se la vida. Ha deixat exposada una Administració que es gasta milers de milions en guerres de vanaglòria a l'estranger mentre que a casa és incapaç d'invertir en les infraestructures més bàsiques i en mesures d'emergència en la salut pública. I ha deixat exposat un president que demana al Congrés que retalli els impostos als estats més rics d'Amèrica mentre propicia que els milers de pobres que es veuen abandonats a Nova Orleans perdin la Seguretat Social.

La resposta al *Katrina* de l'Administració de **Bush** està àmpliament considerada com una cosa "vergonyosa". Però les prioritats del president són més que vergonyoses. Són sumptuoses i cada vegada més perilloses.

Tribune Media Services

ARTICLE PUBLICAT A EL PÈRIÓDICO DE CATALUNYA EL 10 DE SETEMBRE DE 2005